

ADOLFS HITLERIS

Mīļotais līderis

ADOLFS HITLERIS

Mīlotais līderis

**Astoņi raksti *par* Hitleru
un
Septiņi Hitlera dzejoļi
Apkopoti no
NS AICINĀJUMS CĪNĪTIES
1990-1994**

**NSDAP/AO
Pasta kastīte 6414
Lincoln NE 68506 Amerikas Savienotās
Valstis
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Satura rādītājs

Ievads

Raksti *par* Ādolfu Hitleru

Kas bija Ādolfs Hitlers

Svētceļojums

Ziemassvētku stāsts

20. aprīlis

Ādolfs Hitlers: pašreizējās līderis

Sākums

Ādolfs Hitlers pasaules karā

Atzīšanās

Ādolfa Hitlera *dzejoļi*

Padomājiet par to!

Biedrs

Tas bija Artuā meža biezoknī.

Klusā varonība

Waldehren kapsēta Pasewalk

Radio pulksteņa režīmā

"Zils balts un melns un balts sarkans"

Ievads

Ādolfs Hitlers noteikti bija vismīļākais jebkuras tautas līderis!

Šī mīlestība padarīja viņu tik veiksmīgu. Šie panākumi padarīja viņu tik bailīgu ienaidniekam. Tieši šo baiļu dēļ viņa pretinieks gadu no gada, gadu no gada, gadu no desmit gadiem, gadu no desmit gadiem viņu nomelnoja.

Mīlestību nevar uzvarēt ar naidu. Patiesību nevar izdzēst ar meliem. Labestību nevar iznīcināt ļaunums.

Kādu dienu plūdi mainīsies...

Gerhards Lauks
1999. gada oktobris (110)

Kas bija Ādolfs Hitlers?

Michael Storm

Mūsu fīrers Ādolfs Hitlers bija ļoti apdāvināts cilvēks. Viņš apguva daudzus ārkārtīgi sarežģītus uzdevumus, tostarp karavadoņa, politiskā līdera un dibinātāja uzdevumus, ja minam tikai dažus no tiem. Manuprāt, loma, kurai tika pievērsta vislielākā uzmanība, proti, karavadoņa loma, nebija īstais Hitlers; lai gan viņš šo uzdevumu veica ar visiem spēkiem, tas tomēr nebija viņa īstais aicinājums (piem. līdz 1943. gadam viņš atteicās pārorientēt ekonomiku uz totālo karu - līdz tam Vācijai pat nebija kara un bruņošanās plāna, kas liecināja, ka karš ir piespiedu kārtā -, un tikai 1944. gadā sievietes tika iesauktas bruņošanās dienestā, jo viņš līdz galam cerēja, ka varēs izbeigt karu, nezaudējot savu mūža darbu).

Viņš, protams, bija izcils politiskais līderis un dinamisks valstsvīrs, taču viņam tas bija gandrīz tikai ārējais izskats, kas viņu pilnībā neapmierināja. Visbeidzot, pēc ziemas krīzes Austrumu frontē viņš pilnībā atteicās no komandiera lomas, ko bija spiests uzņemties Fīrers.

Ādolfa Hitlera iekšējā būtība, ko viņš saglabāja visu mūžu, bija radītāja būtība. Šajā rakstā par viņa dzimšanas dienu ir iecerēts pievērsties šim aspektam. Pretēji negatīvajam tēlam, ko mūsu mīļajam vadonim radīja ebreju plašsaziņas līdzekļi, patiesībā viņš bija vispozitīvākais un konstruktīvākais vadītājs cilvēces vēsturē.

Pusaudža gados viņš sapņoja kļūt par mākslinieku un pat spēja pieticīgi nopelnīt kā ārstata mākslinieks. (Skat. grāmatu *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 mūsu angļu valodas grāmatu sarakstā). Tikai tad, kad viņš pieteicās studijām mākslas skolā Vīnē, viņš atklāja savu patieso misiju; skola noraidīja viņa pieteikumu, bet teica, ka viņa nākotne ir arhitektūrā un ka viņam vajadzētu pieteikties tur. Tomēr, lai gan viņam bija prasmes, viņam nebija skolas beigšanas atestāta, lai kļūtu par arhitektu, jo viņš skolu bija pametis drīz pēc tēva nāves.

Tomēr visu mūžu Ādolfs Hitlers palika mākslinieks, projektējot mājas, stadionus, tiltus un pat pārzīmējot veselās pilsētas. Katrā no šiem darbiem ir viņa patiesā "es" zīmogs. Vēlāk Alberta Špīra kā fīrera Reiha galvenā arhitekta uzdevums bija īstenot idejas, skices, rasējumus un modeļus.

Visā Vācijā izauga krāšņas ēkas, kā fīrers bija sapņojis. Viņa celtniecības programma ilga no 1933. līdz 1943. gadam! Taču Vācijai nepietika darbaspēka un izejvielu, lai šo 10 gadu laikā pabeigtu kaut nelielu daļu no plānotajiem projektiem. Vācijas bruņošanās dēļ 1944. gadā būvniecības programmu nācās apturēt. Vēl 1938. gadā Francija bruņojumam bija iztērējusi vairāk nekā Vācijas reihs! Lielbritānijas RAF 1939. gadā tika iztērēts vairāk naudas nekā Hermanis Gērings Vācijas Luftwaffe, un 1940. gadā Francijai bija divreiz vairāk modernu tanku nekā Vācijai! Un šīs divas "miermīlīgās" demokrātijas bija *visvājākās* sabiedroto koalīcijā, kas aplenca mūsu tēvzemi briesmīgākajā karā, kādu cilvēce jebkad pieredzējusi. Tomēr ASV, PSRS, Lielbritānijai u. c. valstīm bija vajadzīgi

veseli seši gadi, lai sakautu mazo Vāciju.

Acīmredzot autoceļu un ēku būvniecība, kā arī pilsētu labiekārtošana kopumā fīreram bija ļoti svarīga prioritāte. Taču pat šie gigantiskie projekti nesniedz pietiekamu priekšstatu par Fīrera iekšējo būtību - tā bija daudz lielāka!

Kad Ādolfs Hitlers kā nezināma persona kļuva par 7. partijas biedru, viņš nekavējoties uzsāka kampaņu, kas no neskaidras atdalītas partijas izveidoja visaptverošu kustību, par ko iespaidīgi liecina Leni Rīfenštāles filma "*Gribas triumfs*". Nekas no tā nebūtu noticis bez Fīrera iekšējā dzinējspēka. Pārveidot partiju par īstu kustību nebija viegls uzdevums, jo īpaši tāpēc, ka visu laiku bija jāpretojas spēcīgiem ienaidniekiem. Kad partijas politiskā daļa beidzot skaitījās miljoniem biedru, Fīrers nodibināja vairākas apakšorganizācijas, lai katrs atsevišķs biedrs varētu atrast uzdevumu atbilstoši savai providencei. Vispazīstamākās grupas bija SS, SA un HJ. Taču pastāvēja vēl desmitiem citu, daudz lielāku organizāciju, kas atbalstīja strādniekus, lauksaimniekus, studentus utt. To biedru skaits pārsniedza pat divus miljonus SA biedru. Fīrera ģēnijs zināja, ka cilvēki ir jāapvieno nacionālajam mērķim, un tas viss vienoja un saistīja cilvēkus tā, kā nekad agrāk vai vēlāk cilvēki nav bijuši vienoti.

Fīrers ne tikai nodibināja visplašāko kustību pasaules vēsturē - visnelabvēlīgākajos apstākļos -, bet arī izveidoja spēcīgāko ekonomiku Eiropā. Kad 1933. gada 30. janvārī Fīrers nāca pie varas, Vācijas ekonomika bija izdegusi, dūstoša drupa. Bezdarba līmenis bija 25 %, reihsmarka bija bezvērtīga, pasaules depresija bija padarījusi neiespējamu starptautisko tirdzniecību, un Lielbritānija atteicās ļaut Vācijai iekļūt pasaules tirgū. Versaļas līgums aizliedza pat muitas savienību ar Austriju. Īsāk sakot, Vācija bija nabadzīga un ieskauta ar naidīgu valstu protekcionisma mūri. Vācijai bija jāpaliek ekonomiskai verdzenei uz visiem laikiem. Lai nodarītu vēl lielāku ļaunumu, pasaules ebreji, kas atradās Ņujorkā, nacistiskajai Vācijai (1933. gada martā!) izsludināja karu. Tā aicināja visā pasaulē boikotēt Vāciju, izmantojot visu ebreju finansiālo varu un visus politiskos sakarus visā pasaulē.

Tomēr līderis palika neizpratnē par šķietami bezcerīgo uzdevumu, ar kuru viņš saskārās. Viņš bez vilcināšanās uzņēmās vadīt valsti bez stūres un uzsāka Herkulesa uzdevumu - izveidot jaunu tautsaimniecību. Ar neticamu ātrumu fīrers pārveidoja Veimāras republikas slimīgo ekonomiku par dzīvotspējīgu, spēcīgu un dinamisku ekonomiku. Miljoniem cilvēku atkal varēja strādāt, ģimenes beidzot varēja sākt dzīvi no jauna.

Katru rūpnīcu pārņēma cerību plūdi. Līdz 1938. gadam Vācija beidzot bija vadošā ekonomiskā lielvara Eiropā - un līdz ar to visvairāk ienīstais ienaidnieks Anglijai un Francijai. Patiesi, Vācijā tagad pat trūka darbaspēka, tāpēc pat itāļi, franči un poļi ieradās Reihā, lai pabarotu savas ģimenes mājās!

Diemžēl pasaules miera dēļ tikai nacionālsociālistiskā Vācija izkļuva no ebreju jūdu nospiešajiem pasaules depresijas kājām. ASV 1941. gada 7. decembrī joprojām atradās tās gūstā, un Anglija no tās nekad nespēja atbrīvoties. Karu varēja padarīt iespējamu tikai Halle no ASV un stingra pārtikas produktu sadale, un pēc kara Anglija atkal ieģrima pirmskara depresijā - un arī impērija izzuda.

Lai arī cik milzīgi bija šie Ādolda Hitlera sasniegumi - pilsētu, partijas, ekonomikas atjaunošana, (īstas!) labklājības valsts izveide -, tie pat nebija fīrera dzīves vainagojums. Trīsdesmitajos gados Vācijas izcilākais valstsvīrs vairākkārt apliecināja ārvalstu valdību vadītājiem, ka nacionālsociālisms nav eksporta ideoloģija (kā ebreju boļševisms), kas iebrūk visās valstīs, lai tās iekarotu marksistiskas supervalsts vajadzībām.

Nacionālsociālisma revolūcija bija vācu revolūcija, un citām degenerētām plutokrātiskām demokrātijām nebija no kā baidīties. Bet tās baidījās! Tās baidījās nevis tāpēc, ka domāja, ka Hitlers varētu uz tām uzbrukt, nē, tās baidījās tāpēc, ka bija iespējams, ka Hitlera darbs varētu atrast atdarinātājus citās valstīs. Tāpēc viņiem vajadzēja pēc iespējas ātrāk sagraut plaukstošo Vāciju, pirms pasaule saprata, cik izdevīgs ir nacionālsociālisms!

Ebreju naidis pret ariju tīrības atjaunošanos kulmināciju sasniedza pasaules karā, kurā brīvai Vācijai nācās cīnīties pret starptautiskās ebreju marionetēm. Tomēr pat kara kulminācijas brīdī, kad Vācijas ienaidnieku pārkums kļuva arvien skaidrāks, simtiem tūkstošu cilvēku joprojām pulcējās pie nacionālsociālistu karoga, lai cīnītos ne tikai par Vāciju, bet arī par jaunu, veselīgu un taisnīgu pasaules kārtību. Viņu mērķis bija izveidot vienotu ariju Eiropu.

Sākumā Hitlers par to neko daudz nedomāja. Viņš tikai vēlējās, lai Vācija varētu dzīvot mierā. Taču tad kļuva skaidrs, ka karu nevar apturēt, kļuva skaidrs, ka to var uzvarēt tikai tad, ja ariju tautas apvienosies pret pasaules ienaidnieku ebrejiem. Mazā Vācija būtu bijusi ariju Eiropas dzinējspēks no Lisabonas līdz Maskavai. Pretējā gadījumā tā būtu kļuvusi par Volstrītas ebreju marioneti ASV un boļševiku ebreju PSRS, kas tā ir palikusi līdz pat šai dienai.

Ģenerālis Leons Degrels vadīja savus beļģu Waffen SS karaspēku uz Austrumu fronti. Viņi cīnījās par Beļģijas vietu panārijiskā Eiropā. Kornēliu Kodreanu bija gatavs ar savu rumāņu "Dzelzs gvardi", savukārt Spānija cīņai pret komunismu nosūtīja "Zilo divīziju", kas sastāvēja no brīvprātīgajiem.

Leons Degrelle, kurš kopš nāvēssoda piespriešanas Beļģijā dzīvoja Spānijā, Hitlers viņu augstu vērtēja. 1945. gadā viņš pat teica, ka, ja viņam būtu dēls, viņš gribētu tādu kā Leons Degrelle!

Līdz kara beigām fīrers beidzot bija izveidojis pansavienības kustību, kurā bija simtiem tūkstošu cilvēku, kas ne tikai atbalstīja kustību, bet arī cīnījās par to un atdeva savas asinis par lielo nacionālsociālisma ideju pat bezcerīgajās kara pēdējās stundās. Führerbunkerī Berlīnē aizstāvēja pēdējie Waffen-SS ārzemju brīvprātīgie. Waffen-SS brīvprātīgie. Neticamais sasniegums - apvienot vienmēr sašķelto Eiropu pret komunismu - bija Hitlera vainagojums. Šodien sapnim par dabisku, nekapitālistisku, veselīgu ariju pasaules kārtību ir sekotāji visā pasaulē, kuru skaits tagad mērāms miljonos.

Ādolfs Hitlers neapšaubāmi bija izcilākais no visiem līderiem. Viņa koncepcija par mieru un taisnīgumu pasaulē, kas balstīta uz ariju nacionālsociālisma iekārtu, ir mantojums mums. Visiem baltajiem beidzot ir jāuztver sevi kā brālību, jāaizstāv sava kolektīvā ģēnija, sava darba un rases pārkuma dāvanas pret melno mēri, kas plosās no Āfrikas un plosa pasauli, pret marionešu kungiem, kas sēž Izraēlā, Volstrītā, Bonnā un tur mieru, ar kura palīdzību baltās tautas ir jānokauj.

20. aprīlī ir mūsu mīļotā fīrera Ādolfa Hitlera dzimšanas diena. Kad ikviens simpātiju, atbalstītājs un aktīvists atzīmē šo notikumu, pajautājiest sev: *"Ko es varu darīt, lai palīdzētu pabeigt fīrera nozīmīgo darbu? Ko es varu darīt, lai nodrošinātu ariju rases izdzīvošanu šajā naidīgajā, korumpētajā pasaulē?"*.

Pieminot mūsu kritušā fīrera Ādolfa Hitlera sapni par vienotu ariju rasi. - Heil Hitler!

Svētceļojums

no Katti

"Šodien es uzskatu, ka tas, ka liktenis izvēlējās Braunau am Inn par manu dzimšanas vietu, ir laimīgs liktenis. Galu galā šī mazā pilsētiņa atrodas uz divu Vācijas pavalstu robežas, kuru atkalapvienošanās vismaz mums, jauniešiem, šķiet dzīves uzdevums, kas jāīsteno ar visiem līdzekļiem!"

Ādolfs Hitlers, *MEIN KAMPF*, 1. sējums, 1. nodaļa

Kad mans vilciens no Zalcburgas traucās pāri zaļojošai ainavai ar sudrabainajām upēm, kas mijās ar piparkūku namiņiem, es sāku izjust tūkstošiem jūdžu un trīs dienu ceļojuma ar lidmašīnu, prāmi un vilcienu no Čikāgas. Melni un pelēki mākoņi slējās zem virs pirmatnējiem kalniem, pārmaiņus atklājot un aizsedzot to robainās virsotnes - brīnišķīga, dramatiska un pastāvīgi mainīga Augšaustrijas panorāma. Tomēr es biju vairāk noguris nekā laimīgs un ilgojos pēc siltas gultas draudzīgā viesnīcā.

Kad vilciens apstājās nākamajā pieturā "Braunau am Inn", mans nogurums izgaisa, un adrenalīna pieplūdums papildināja manas vielmaiņas baterijas. Lai gan biju plānojis ierasties šajā viduslaiku pilsētiņā jau vairākus mēnešus, pirmo reizi pa vilciena logu ieraudzīt stacijas nosaukumu bija īsts satraukums. Man tas bija izdevies! Es patiešām biju tur! Uzvilcis mugursomu, es gāju cauri aukstai lietusgāzei dažus kilometrus no stacijas līdz pamestai Linzer Straße, kur meklēju Maybräu Gasthof. Man paveicās. Saimniece man teica, ka visas pārējās vietas Braunau un dažu jūdžu apkārtnē jau ir rezervētas, daudzas jau mēnešiem ilgi. "Es neesmu pārsteigta," es slepus teicu, un viņa pasmaidīja. "Šomēnes visa pasaule ir šeit." "Kas?" Es zaudēju vārdus. "Vienkārši pagaidi un paskaties. Tu redzēsi!" Un viņa atstāja mani vienu savā omulīgajā istabiņā, lai pārdomātu viņas mīklu.

Pamodos rīta agrumā, kas vēl bija mitrs no vakardienas lietussgāzēm. Taču pilsēta kūsāja pilsētas rošībā, un es apbrīnoju brīnišķīgo un harmonisko mūsdienu ikdienas veikalu un māju apvienojumu ar tradicionālo arhitektūru un pagājušo gadsimtu ielām. Es gāju tālāk līdz Lincera ielas galam, kas veda uz dzīvīgu viduslaiku tirgus laukumu. Tā dienvidu galā atradās Zalcburgas vārti - masīva arka, kas pirms 500 gadiem sargāja sākotnējo ieeju Braunau. No otras puses ceļa tilts šķērsu nelielu Innas pieteku. Aptuveni 150 metru attālumā no vārtiem atrodas liela, vienkārša balta ēka, kurā tagad mitinās īrnieki. Tieši šīs faktiski neuzkrītošās ēkas dēļ nezināmā Austrijas pilsētiņā es biju atbraukusi no otrā pasaules gala, lai to apmeklētu. Jo šeit, šajā vienā mājā Zalcburgas priekšpilsētā, piedzima pasaules dižākais dēls, un es biju atbraucis šeit, lai svinētu viņa 100. dzimšanas dienu.

Tomēr es nebiju viens, kad nākamajā dienā uzzināju, ka austriešu armijas regulārās un speciālās vienības pēkšņi ir ieņēmušas visu Braunau am Inn. Transporta ceļš pāri tiltam uz Vācijas robežu bija nogriezts, un cilvēkiem, kas iebrauca pilsētā, bija jāuzrāda izziņa par iekārtošanos. Virs galvas zemu lidoja armijas helikopters, kamēr tirgus laukumā ripoja desmitiem bruņutransportieru. Ainās, kas atgādināja 40. gadu Holivudas

propagandas filmas, karavīri ar ložmetējiem staigāja starp apjukušajiem iedzīvotājiem, un kareivji ķiverēs, kopā ar virsniekiem ar pistolēm, ieņēma pozīcijas apsardzes posteņos. Pilsētu šķērsoja plakāti, kas nepārprotami vēstīja, ka Braunau ir izsludināts kara stāvoklis. No trešdienas plkst. 14.00 līdz piektdienas plkst. 9.00 bija stingri aizliegtas jebkāda veida publiskas demonstrācijas - brīdināja valdības baneri. Skaļa uzstāšanās vairāk nekā diviem cilvēkiem, pulcēšanās uz ielas vai piketēšana uz ietves, skrejlapu izplatīšana, lozungu izklieģšana un pat "aizdomīgi ģērbtas" personas bija pamats tūlītējam arestam un kriminālvajāšanai saskaņā ar Austrijas "antinacistiskajiem" tiesību aktiem.

Pašapmierinātie demokrātijas atbalstītāji uzvedās kā viņu pašu ļaunās "totalitāro fašistu" karikatūras. Taču tieši pirms viņu ierašanās pilsētu pārpludināja "svešinieki" no visas Eiropas un Amerikas, pat Austrālijas, Dienvidāfrikas un Austrumiem. Nabaga Braunau piepūta no apmeklētājiem, un atmosfēra saspringtās gaidīšanas dēļ kļuva arvien smagnējāka. Visur klīda baumas. Baumoja, ka vilkaču komandieri pusnaktī virs Zalcburgas vārtiem pacels svastikas karogu. Tika uzskatīts, ka naktīs pa ielām klīst ebreju slepkavas. Teroristi no Milānas esot aizdedzinājuši Simona Vīzentāla portretu mēra nama priekšā. Sabiedrības bažas nemazinājās, kad valdības karaspēks izveidoja ceļa bloķēšanu caur Zalcburgas vārtiem, norobežojot vecpilsētu ar tās aizliegto zonu. Caur arku es varēju redzēt ielu aiz tās, kas bija biedējoša tās piespiedu tukšuma dēļ.

Līdz vēlam vakaram tirgus laukums bija lielā mērā tukšs, tikai karavīri vēl bija savos posteņos. No otras puses, visi krogi un restorāni bija piepildīti ar jautriem cilvēkiem, kas svinēja svētkus. Neilgi pirms pusnakts sākās notikumi. Viesnīcā "Gann Hotel", netālu no Zalcburgas torņa ar barikādēm, kāds pasūtīja pudeles labākā šampanieša, un atskanēja tosti un dzimšanas dienas vēlējumi. Manas viesnīcas "Maybräu" restorānā "Ratskeller" kāds jauns vīrietis, kuru ieskauj Minhenes universitātes studenti, piecēlās pie blakus esošā galdiņa, pacēla labo roku aizliegtā sveicienā un balss augstumos kļiedza: "*Par Lielvācijas reihu, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*". Ne viņu, ne viņa biedrus neviens netraucēja.

Tā kā es biju viens, manas svinības bija diezgan klusas. Es devos uz tuvējo tukšo tirgus laukumu un apsēdos uz soliņa zem lielā ciema pulksteņa. Es paskatījos uz debesīm. Mākoņi, kas jau vairākas nedēļas bija aizklājuši lielāko daļu Centrāleiropas, bija izklīduši, un tagad redzamās zvaigznes nenogurstoši dejoja uz savām liktenīgajām pozīcijām, kamēr briesmīgā pulksteņa metāliskās plaušas smeldzīgi sludināja pusnakti. Atrasties šajā vietā šajā brīdī - tam nav vārdu. Kad pēdējais sitiens atbalsojās mūžībā, es nospiedu atskaņošanas pogu uz sava mazā kasešu atskaņotāja. Badenveilera, viņa mīļākais maršs, ieskanējās manās ausiņās.

Nākamajā rītā tirgus laukums bija pārpildīts ar gaidošiem cilvēkiem. Šķita, ka viņi visi gaida, gaida - bet ko? Uz ko? Bija sajūta, it kā viņš pats varētu parādīties jebkurā brīdī, iespējams, stāvot stāvus lielā, melnā mersedesā. Varbūt viņi gaidīja kaut ko līdzīgu. Dzīvais gars, tā emocionāli taustāmā klātbūtne, kas četrdesmit gadus pēc savas fiziskās nāves pievērsis pasaules uzmanību savai dzimtajai vietai, kļuva intensīvāka un izpaudās vēl spēcīgāk.

Ap pusdienlaiku pūļa vidū noslēpumainā kārtā parādījās itāļu fašistu grupa. Viens no viņiem, nepakļaujoties amatpersonu pārliecinošajai klātbūtnei, sāka runāt. "*Mēs nesam dzimšanas dienas vēlējumus baltās rases lielākajam varonim! Viņš mūžīgi dzīvo savu asins brāļu un mūsu sirdīs un prātos! Nekādas ebreju tirānijas!*" - Karavīri metās viņam un viņa biedriem pretī, bet ne agrāk, kamēr viņi bija paspējuši sveicināt izbrīnītos

skatītājus. Daži no pūļa pat uzdrošinājās sveicināt pretī. Citi aplaudēja, un daži pat sāka dziedāt veco SA dziesmu "Brāļi kolhozos un bedrēs", acīmredzot kā asprātīgu atbildi uz itāļu īso runu par "asins brāļiem". Policija pat aizturēja šos atbildētājus, kas šajā pasaules daļā ir liels apgrūtinājums.

Manas mazās svinības notika aiz šīs burzmas, skaistās 15. gadsimta Svētā Stefana katedrāles draudzes baznīcas teritorijā. Vispirms es nokāpu pie blakus esošā pazemes memoriāla kara upuriem - publiskas epitāfijas, uz kuras sienām iegravēti Braunau gājušo vārdi. Telpas centrā atrodas simbolisks karavīrs, kas guļ varonīgā nāvē. Uz ziemeļu sienas ir Stalingradā kritušo kareivju goda saraksts. Šeit es noliku ziedu pušķi ar uzrakstu "Un tomēr jūs uzvarējāt!". Kāpjot pa kāpnēm ārā, es izgāju garām draudzes baznīcai, kur altāra centrā noliku ziedošu mūžzaļu vainagu ar viņa portretu un aizdedzināju augšējo upurēšanas sveci.

Kamēr es pārdomāju uz soliņa, pamanīju, ka ienāca kāda veca sieviete un pamanīja manu vainagu ar fotogrāfiju tieši pie altāra. Lai gan viņa acīmredzami bija pārsteigta par savu atklājumu, viņa atstāja vainagu mierā. Citi cilvēki ienāca un ar atklātu izbrīnu to ieraudzīja, bet atstāja to neskartu.

Es aizgāju uz katedrāles aizmuguri, lai apskatītu seno kristītavu, kur tika kristīts zīdains, un tad atgriezos pārpildītā tirgus spožajā saules gaismā. Šie vienkāršie un klusie notikumi savā atklāsmes bagātībā nespēj izteikt šīs dienas dziļi aizkustinošo raksturu un dziļo emocionālo pārdzīvojumu, kas noteikti bija iekšēji iedvesmojošākā diena manā mūžā. Līdz šai aprīļa dienai es lielā mērā šaubījos par mūsu izredzēm gūt panākumus. Šī neizmērojamā katastrofa - Otrā pasaules kara zaudēšana - šķita neatgriezeniska. Kopš šīs zemes civilizācijas katastrofas bēdīgā noslēguma kustība ir cīnījusies uz priekšu, kritusi un atkal sākusi cīnīties uz priekšu laikmetā, kad hipnotizējošie ļaunuma spēki šķiet neuzvarami.

Taču 20. aprīlī, viņa 100. gadadienā, viņa svētajā dzimtajā vietā, mani soli pa solim pārņēma neparedzēta atziņa, ka esmu bijis šaurs, ierobežojot savu izpratni par kustības attīstību un progresu savos pieticīgajos laika rāmjos. Viņa ideja ir MŪŽĪGA koncepcija. Vēsturiskās sekas, ko viņš iekustināja, ir straujš notikumu vilnis, kas gadu gaitā uzlabosies ar neaptveramu spēku un turpināsies līdz pat tālākai nākotnei. Mūsu kustība ir dabas likumu piemērošana cilvēku sfērām, un daba ir visvarena. Dažbrīd tā var būt atbaidošā, un tās spēki uzkrājas izmisumā, lai vēlāk izlauztos uz priekšu varbūt vēl niknāk nekā jebkad agrāk.

Pēc tam, kad 21. aprīlī varasiestādes noņēma barjeras pie viņa mājas, pūļi kā musulmaņi pulcējās pie svētā akmens Mekā. Es biju starp daudziem svešiniekiem, bet mēs pēkšņi sajūtām saikni viens pret otru, mēs, svastes brāļi un māsas, un kopā būšana šajā godājamajā vietā bija kā atgriešanās mājās. Viņa gars mūs visus apņēma, padarīja mūs par saviem biedriem un piepildīja ar pārliecību par nākotni. Pats fakts, ka mēs visi bijām ieradusies šajā vietā no visas pasaules šajā konkrētajā laikā naidīgajā pasaulē, bija pietiekams pierādījums tam, ka šī ideja joprojām ir dzīva! Tā bija, kā viņš teica filmā "Griba triumphs", - "mūsu sirds pavēle", kas mūs apvienoja. Mēs izjutām unikālu lepnumu, apzinoties, ka nākamās paaudzes mūs apskaudīs, mūs, kas pulcējamies šeit šajā unikālajā brīdī, lai aizdedzinātu dzimšanas dienas sveci, ieskausti plašā nezināšanas un ļaunuma naktī. No šīs liesmas izstarosies gan bāka, kas izgaismos mūsu asinsradniekus, gan uguns, kas sadedzinās mūsu pēcnācēju piesārņotājus.

Es biju ieradies Braunau, lai piedāvātu viņam man piederušāsniecīgās svinības par

godu viņa piemiņai. Tomēr viņš man dāvāja dāvanu, kas bija lielāka par dzīvību, - atjaunotu, nesatricināmu ticību mūsu neizbēgamajai un absolūtajai uzvarai. Heil Hitler! Tūkstošiem reižu Heil Hitler!

Ziemassvētku stāsts

Iespējams, mums ir grūti saprast, cik ļoti Ādolfs Hitlers mīlēja savu tautu, pat pirmajos gados, kad viņš cīnījās par tautas labklājību. Atklātu norādi uz patieso pieķeršanos, kas viņu ieskauj jau no paša sākuma, ir saglabājis partijas oficiālais biogrāfs Heinrihs Hofmans, kurš atcerējās kādu trāpīgu atgadījumu, kas notika Minhenē īsi pirms 1923. gada Ziemassvētkiem. Nedaudz vairāk nekā mēnesi pirms tam Feldherrnhalles priekšā tika nošauti sešpadsmit biedri. Kustību bija sagrāvis 9. novembra apvērsuma mēģinājums; tās locekļi bija miruši, slēpušies vai, tāpat kā Fīrers, ieslodzīti cietumā. Izdzisusi cerību dzirksts, noslīcināta asinīs, pēckara Vācija atkal iegrimā sociālā haosa, ekonomikas sabrukuma un kultūras pagrimuma pelēkajā izmisumā. Tā nu bija ainas vide, kurā Hoffmann stāsta par to tumšo decembri pirms 68 gadiem...

"Hitlera kustības mākslinieki bija iecerējuši svinēt Ziemassvētkus Blūtes kafejnīcā Blūtestraše ar *dzīvā galda figūru* ar uzrakstu *Adolfs Hitlers apcietinājumā*.

"Man tika dots uzdevums atrast Hitleram piemērotu dubultnieku. Tā sagadījās, ka es sastapos ar vīrieti, kurš bija pārsteidzoši līdzīgs Hitleram. Es viņam jautāju, vai viņš varētu piedalīties šajā *tableau vivant*, un viņš piekrita.

"Blūte Café" lielā zāle bija pilna cilvēku. Kad priekšgars pacēlās un uz puslīdz aptumšotās skatuves kļuva redzama cietuma kamera, iestājās izbrīnīts klusums. Aiz mazā aizvērtā loga varēja redzēt krītošas sniegpārslas. Pie neliela galdiņa ar muguru pret publiku sēdēja vīrietis. Neredzams vīru koris dziedāja "*Klusu nakti, svētu nakti*".

"Kad pēdējās nots sasprindzinājums izzuda, kamerā ienāca mazs eņģelis ar iedegtu Ziemassvētku eglīti, kas tika laipni novietota uz vientuļā vīrieša galda.

"Hitlers" lēnām pagriezās, līdz skatījās publikai sejā. Daudzi domāja, ka tas patiešām ir pats Hitlers, un zālē atskanēja nopūtas.

"Apgaismojās gaisma, un es ieraudzīju, ka visapkārt ir cilvēki ar slapjām acīm un ātri pazūdošiem kabalakatiņiem."

Avots: Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londona: *Hitlers bija mans draugs*.

20. aprīlis

no Lieselotte

Nacionālsociālisti visā pasaulē šodien svin sava līdera Ādolfa Hitlera dzimšanas dienu.

Līderis, kurš 1918. gada nodevības priekšā radīja pasaules uzskatu, kustību, kurai piederēja miljoniem cilvēku. Mēs pieminam līderi, kurš izrāva Vāciju no starptautiskās sadraudzēšanās purva un atjaunoja vācu tautas nacionālo apziņu. Mēs pieminam līderi, kurš zem koši sarkanā svastikas karoga vadīja Eiropas ariju tautas pret ebreju-boļševiku kontrolētajām Āzijas hordām, kurš cīnījās pret starptautisko ebreju parazitisko tautu parazitū un kurš beidzot krita par upuri starptautiskajai ebreju, kapitālistu un boļševiku sazvērēstībai.

Ādolfs Hitlers, nacionālsociālistiskās Vācijas līderis, ariju pasaules līderis, ir miris. Viņš ir kritušais cīņā pret pasaules ebreju-boļševiku ienaidnieku. Viņa ķermenis atdusas Reiha kancelejā, kur viņš divpadsmit gadus vadīja vācu tautas likteni, kur viņš līdz pēdējai sekunde stājās pretī ienaidniekam. Ādolfs Hitlers neatkāpās no amata un nekapitulēja, bet kā vācu tautas līderis iegāja Valhallā. Fīrera līķi nevarēja noturēt pret okupantu pūli, ko kūdīja ebreji. Tādējādi Fīrers tika pasargāts no tā, ko itāļu tautas Dučem nodarīja ebreji, atņemot viņam cilvēka masku.

Reiha kanceleja tika uzspridzināta, Berghofs tika izpostīts un Nirnbergas partijas konferenču telpas tika demontētas. Visi pieminekļi tika iznīcināti, ielas pārdēvētas, partijas biroji konfiscēti, karogi un standarti, formas tērpi, aprīkojums un grāmatas sadedzinātas. Netika atstāts akmens uz akmens, lai ar nepārspējamu precizitāti iznīcinātu visu, kas atgādināja par Ādolfu Hitleru, par Trešo Vācijas reihu, par tā varenību un spožumu.

Tagad, kad viss, kas kādreiz padarīja mūsu tautu varenu un stipru, tika sagrauts, iznīcināts un iznīcināts starptautiskas noziedznieku bandas režīma laikā, tika uzskatīts, ka ir pienācis laiks vācu tautu uz visiem laikiem pārvērst par šīs noziedzīgās rases pakalpiem.

Ja šī parazitū un bandītu banda, kas cieši saistīta ar asins saitēm, uzskata, ka, iznīcinot kustības materiālās vērtības un emblēmas, nogalinot tās līderus, viņi ir iznīcinājuši to reizi par visām reizēm, tad lai šiem starptautiskajiem bandītiem tiek teikts: vācu tauta drīzāk iet bojā, nekā bez cīņas pakļausies zemākas rases verdzībai, kas nākusi pie varas ar spekulāciju, kara kurināšanu un genocīdu!

NSDAP savā konfrontācijā ar starptautisko ebreju tautu nekapitulēja un nekapitulēs! Tas, kas notika 1945. gada 8. maijā, bija militārbirokrātiskas birokrātiskas muļķības akts, kuram toreizējai militārajai vadībai nācās pakļauties okupācijas mafijas spiediena dēļ, kas bija iefiltrējusies mūsu valstī ar nodevību tās pašas rindās. Mūs nemaz neinteresē, par ko un kā 1945. gada 8. maijā notika sarunas. Mums nav jānodarbojas ar starptautisko tiesību un starptautisko konvenciju jautājumiem, kas tik un tā pastāv tikai uz papīra vai labākajā gadījumā tiek interpretēti uzvarētājam visizdevīgākajā formā, bet mums ir brīvi jācīnās par savu valsti, mums ir jāattīra sava valsts no svešas ietekmes, mums ir jāaizsargā sava tauta no asinīm balstītas izvirtības. Mums ir jālikvidē ebreju faktoru ietekme, un, visbeidzot, bet ne mazāk svarīgi, mums ir svēts pienākums veikt godājamo uzdevumu -

saukt pie atbildības rasi, kas divreiz ir ieģrūdusi pasauli karā. Miljoniem un miljoniem vīriešu, sieviešu un bērnu 25 gadu laikā divreiz ir kļuvuši par upuriem nekulturālas rases atriebībai, alkātībai pēc peļņas un vēlmei dominēt pasaulē.

Tā pati noziedzīgā rase nevilcināsies sākt trešo pasaules karu, ja tiks apdraudēti tās plāni dominēt pasaulē, tādējādi atkal pakļaujot miljoniem cilvēku neapraķstāmām ciešanām. Tāpēc mēs atklāti atzīstamies: Mūsu mērķis ir nepieļaut šādu katastrofu - ar jebkādiem līdzekļiem.

Runājot par ebreju jautājuma galīgo risinājumu Trešajā reihā, man atliek tikai paraudzīties uz spekulantu, reketieru un noziedznieku masu, lai saprastu, ka ebreju jautājuma galīgā risinājuma vispār nebija. Pensionāru svētkoļojumi un ebreju kolonijas ASV, Eiropā un Dienvidamerikā ir dzīvi neesoša galīgā risinājuma piemēri. Šajā kontekstā mums nav jānodarbojas ar patiesības noskaidrošanu vai pat ar "faktoloģisku diskusiju". Kādam nolūkam? Lai izpalīdzētu kādiem nesavtīgiem morālistiem - Dievs zina, ka mums tam nav laika.

Ir liecinieki tam, ka Trešajā reihā ebreji netika gāzēti. Tomēr nav ticamu materiālu, kas pierādītu pretējo. Arī Starptautiskā Sarkanā Krusta ziņojumi apstiprina apgalvojumus par humānu izturēšanos pret ebrejiem. Taču ticēt, ka mēs atkal varētu pieļaut šādu kļūdu, nozīmētu, ka mēs, nacionālsociālisti, patiesībā esam nemācāmi.

Tagad mūsu pretinieki, tāpat kā pirms 40 gadiem, uzbruks pasaulei ar demokrātiskām frāzēm par cilvēcību, humānismu un augstsirdību un izkliegs savus moralizējošos saukļus. Es jautāju šiem oponentiem: kur bija jūsu cilvēcība, kad jūs pārvērsāt plaukstošo Eiropas kultūras ainavu drupu kaudzē? Kur bija jūsu cilvēcība, kad miljoniem cilvēku Austrumos nežēlīgi nogalināja necilvēku hordas? Rietumos mūsu sievietes un bērni gāja bojā aizdedzinošu un fosfora bumbu krusā. Simtiem tūkstošu partijas biedru tika nogalināti pēc 1945. gada, citi tika deportēti, notiesāti vai sakropļoti. Vai tā bija jūsu morāles izpausme?

Neskaitāmiem eiropiešiem nācās iziet cauri tādiem pašiem pārbaudījumiem, jo viņi kā patrioti un apzinīgi eiropieši bija piedalījušies cīņā pret ebreju-boļševiku pasaules ienaidnieku. Tikai trīs simti tūkstoši itāļu un simt piecdesmit tūkstoši francūžu vien tika nogalināti ebreju izraisītā pūļa. Neskaitāmi daudz cilvēku vēl šodien nes ļaunprātīgas izturēšanās pēdas uz saviem ķermeņiem.

Būs interesanti vērot, kā starptautiskie tautu brālības apustuļi aizbildināsies par šiem kolosālajiem noziegumiem, kad viņi tiks saukti pie atbildības. Neatkarīgi no tā, ar kādām frāzēm un meliem demokrātiskie valstsvīri mēģinās izrunāties, viņi un viņus atbalstošā rase neizbēgs no sava likteņa!

Attiecīgās personas var būt pārliecinātas, ka tā nav tikai frāze. Starptautiskajai ebreju kustībai, iespējams, ir izdevies apreibināt sevi ar ārēji uzvarēto tautu asinīm, taču tai nav izdevies panākt nacionālsociālisma intelektuālās celtnes sabrukumu. Fīrers varbūt krita kaujā, un visi kustības ideoloģiskie raksti - tāpat kā viss pārējais - tika sadedzināti un aizliegti. Taču nacionālsociālisms ir iesakņojies dziļākajā kodolā un ir atdzimis. Pat ja mūsu līderis ir fiziski miris, viņa gars ir vēl dzīvāks. Nacionālsociālistiskās Vācijas līderis ir mūsu vidū, taču ne miesīgā veidā, bet caur nacionālsociālisma ideju, kuru viņš vienīgais iemieso.

Ar savu fundamentālo darbu *Mein Kampf*, ar savām runām un esejām Fīrers ir devis mums ideoloģisko, politisko un stratēģisko pamatu, uz kura mums jārīkojas cauri gadsimtiem.

Politiskās sistēmas tiks izveidotas un gāztas, politiķi nāks un aizies, bet Fīrers un viņa darbs būs vācu tautas un ariju pasaules pastāvēšanas pamats uz visiem laikiem!

30. aprīlī apritēja 33. gadadiena kopš dienas, kad vācu un Eiropas SS karaspēka aizsardzībā Reiha kancelejā vācu un Eiropas SS karaspēka karavīru klātbūtnē fīrers un Lielvācijas reiha kanclers diktēja savu pēdējo gribu un testamentu situācijā, kas bija kļuvusi bezcerīga viņa paša rindās valdošās nodevības un gļēvulības dēļ, un nomira kopā ar savu sievu. Šodien, 32 gadus pēc Fīrera nāves, mums ir viņa politiskais testaments. Šis mūsu Fīrera pēdējās gribas novēlējums un testaments liecina par viņam raksturīgo tālredzību un pārliecību.

Trīsdesmit gadus pēc šīs pēdējās Fīrera gribas deklarācijas uzrakstīšanas nacionālsociālistiskā kustība atkal ir augšāmcēlusies saskaņā ar šo pēdējo gribu. Adolfa Hitlera kustība, ko atbalsta jaunā paaudze, ir gatava īstenot sava vadoņa gribu. Mūsu vadoņa vārdā un uzdevumā mēs sagrausim šo ebreju "FRG" veidojumu Eiropas sirdī un likvidēsim tā atbalstītājus saknēm un zariem. Mēs izveidosim ceturto svēto vācu Reihu, kurā valdīs gods, slava, varenība un taisnīgums, un tādējādi piepildīsim mūsu Fīrera gribu - nacionālsociālistiskās kustības spožo atdzimšanu.

Mēs zvēram mūžīgu uzticību jums, Ādolfs Hitlers, līdz pat nāvei. Mēs zvērējam Tev, Fīrer, neatslābt un neatpūsties, kamēr netiks piepildīta pēdējā griba. Ar fanātisku apņēmību mēs, nacionālsociālisti, izpildīsim Tavus pēdējos norādījumus un nodosim tiesai tos, kas ir atbildīgi par Tavu nāvi un miljoniem ariju nāves upuru. Mēs esam gatavi mirt, nevis lauzt šo zvērestu.

Šobrīd mēs redzam sevi solidārā kopienā ar leģioniem nacionālsociālistu no visām tautām. Viņi visi ir atzinuši: Vai nu starptautiskie ebreji sagrābs pasaules varu un visas ariju tautas gsīs bojā, vai arī ariju tautas atbrīvosies no ebreju režīma. Mēs, kuru vadonis ir Ādolfs Hitlers, neļausim sevi iznīcināt brīvprātīgi un bez cīņas! Vācu tauta drīzāk iet bojā, nekā kļūt par starptautiskās reketieru bandas bāreli! Tauta, kas nav gatava pastāvīgi un nepārtraukti aizstāvēt savu brīvību vai kas nav spējīga par to cīnīties no jauna, ir zaudējusi tiesības pastāvēt!

Fīrers nekad nav atstājis šaubas, ka konfrontācija ar starptautisko ebreju kustību ir eksistences, dzīvības jautājums. No mūsu kultūras pieminekļu drupām Adolfa Hitlera kustība ir no jauna uzaugusi, lai turpinātu cīņu par Vācijas brīvību, Eiropas vienotību un ariju tautu kopienību. Nākamajos gados tiks pieņemts lēmums.

Mūsu oponentiem, kā arī mūsu draugiem un atbalstītājiem ir jābūt skaidrībā par vienu lietu: mums nav tādas lietas kā kapitulācija. Mums šis vārds nepastāv. Mums tā ir uzvara vai bojāeja, alternatīvas nav. Ja mēs šajā cīņā par tautu brīvību cietuši sakāvi, tad mūsu pretinieku rindas ievērojami saretināsies.

Mēs nepazīstam padošanos un kapitulāciju, mēs zinām tikai savu pienākumu izpildi Fīrera, tautas un Tēvzemes priekšā. Mūsu Fīrera dzīvība un nāve liek mums fanātiski paklausīt un uzticēties nacionālsociālisma idejai.

"Hitlera darbs un misija ir svēts mantojums nākamajām paaudzēm. Mums, kas vēl esam dzīvi, ir pienākums turpināt cīņu." Feldmaršals Šerners.

no: KAMPFRUF #25, 1978. gada marts-aprīlis (89)

Ādolfs Hitlers:

Pašaižliedzības līderis

Michael Storm

Nacionālsociālismu, tāpat kā ikvienu revolucionāru kustību, virza pašaižliedzība. Mūsu kustība ir unikāla ar to, ka mūsu līderis ne tikai deva pašaižliedzības piemēru cīņā par politisko varu, bet arī ar to, ka viņš to darīja visu savu mūžu.

Kad Hitlers vēl bija jauns, viņš atstāja savu bāreņa pensiju jaunākajai mātai Paulai un pēc tam pats devās izdzīvot naidīgajā pasaulē, kur dienišķā maize bija grūti izcīnīta. Šis agrīnais piemērs, kad viņš priekšroku deva citu vajadzībām, nevis savām, saglabājās visu viņa mūžu.

Pirmā pasaules kara laikā Hitlers dalījās ar vienkāršo karavīru ciešanām. Viņa pulks frontē nokrauca līdz nāvei. Samazinoties pulka spēkiem, no katra vīra tika prasīts vairāk. Nevienam nekad nav darījis vairāk par Hitleru. Viņš vienmēr brīvprātīgi pieteicās īpašiem uzdevumiem, uzņēmās visbīstamākās misijas un desmitiem reižu tikai par mata tiesu izvairījās no nāves. Šķita, ka viņš tikai ar savu gribu atnesīs Vācijai uzvaru. Kad pienāca laiks doties pelnītā atpūtā un atvaļinājumā, viņš atteicās un atstāja šo atpūtu precētam vīrietim, lai varētu pavadīt kādu laiku mājās kopā ar ģimeni.

Pēc dūriena mugurā un pazemojošās Vācijas sakāves Hitlers deva solījumu veltīt savu dzīvi Vācijas atdzimšanai un Versaļas līguma atcelšanai. Šajos cīņas gados viņš piedzīvoja vēl lielākas grūtības nekā jaunībā.

Viņa apģērbs bija tik slikts, ka kādam partijas biedram nācās ziedot fīreram uzvalku, lai viņš varētu doties uz rūpniecības vadītāju sanāksmi. Viņš ne tikai dzīvoja tik pieticīgi, lai katru centu varētu novirzīt cīņai, bet arī bija spiests atteikties no sava lielā sapņa (vismaz tā viņš tolaik domāja) kādreiz kļūt par mākslinieku vai arhitektu.

Materiālie upuri nebija vienīgais, ko partija prasīja no sava līdera. Hitlers bieži sūdzējās, ka viņš nevar baudīt mājīgu mājokli un ģimenes labklājību, jo nevar precēties, jo viņš ir precējies ar visu Vāciju. Vēl ļaunāk, viņš nekad nepiedzīvoja prieku kļūt par tēvu, jo tas būtu netaisnīgi pret viņa bērniem, jo uzdevums sekot viņa pēdās, piemēram, viņiem būtu bijis pārāk liels slogs.

Kad karš nonāca Vācijā, fīreram nācās atteikties no sapņa atjaunot savas pilsētas. Tad viņš uzvilka formas tērpu un atteicās to novilkt, līdz uzvara tika gūta. Viņš strādāja visu diennakti, un viņa darba apjoms pieauga. Viņa štābs, "Vilka mītne" Rastenburgā, atradās purvainā mežā, kur vasarā bija pārāk karsts, bet ziemā - pārāk auksts. Viņa personāls uzskatīja, ka strādāt tur ir bezprieks, un ar nepacietību gaidīja, kad viņu pārcels uz Berlīni vai Parīzi, atstājot Fīreru aiz muguras - cīnīties par Vāciju bez izklaides, spožām gaismām un saldiem uzvaras augļiem.

1945. gada pavasarī Fīrerbunkurā militāro sanāksmju laikā Fīrers uz dažām minūtēm pazuda, lai apbrīnotu unikālo nacionālsociālistisko pilsētu maketus, kurus viņš sapņoja uzbūvēt pēc kara, taču pārāk labi zināja, ka tie netiks uzcelti viņa dzīves laikā.

Padomju šāviņu krusas laikā virs pilsētas viņš "Waffen SS" ģenerālim Leonam

DeGrellem teica, ka, ja viņam būtu dēls, viņš gribētu, lai viņš būtu tāds kā DeGrelle, bet tagad viņam un Hansam Ulriham Rudelam ir jāiedvesmo nākamā vācu jaunatne ar savu varonību. Fīrers sacīja, ka viņš par Vāciju upurēsies un neaizbēgs, bet cīnīsies ar ienaidnieku līdz galam un pēc tam atņems demokrātiem un boļševikiem viņu ebreju prieku, lai ne tikai tiesātu, bet arī sakropļotu viņa ķermeni, un tā viņš cīnījās, līdz "Untermenschen" bija tikai dažu metru attālumā, un tad kāpa uz Valhallu.

Ādolfs Hitlers bija cilvēks, kurš savas tautas labā upurēja sevi, pat visu savu dzīvi. Nacionālsociālismam ir raksturīgs liels tikums, piemēram, viena cilvēka upuris lielā mērķa vārdā. Tāpēc viens nacionālsociālists ir vairāk nekā simts demokrāti vai republikāņi. Tas ir tas, kas padara mūs tik spēcīgus un bailīgus.

Būdams jauns SA vīrietis, es strādāju 48 stundas nedēļā rūpnīcā, ziedoju visu savu algu partijai, uzturēju partijas štābu tīrībā, kārtoju rakstāmpiederīgo darbus, vācu parakstus par petīcijām, gatavoju ēst, sniedzu intervijas televīzijā un reizēm izklaidējos ielu cīņās ar šīs zemes apgānītājiem. Lielākā daļa tā saukto "godīgā laika" nacionālsociālistu bija grūti atrodamī, kad vajadzēja darīt darbu vai ziedot naudu. Tāpēc es nebiju pārsteigts, ka viņus no kustības neizslēdza nāves vai spridzināšanas draudu dēļ, bet gan tāpēc, ka viņi nebija pietiekami uzticīgi nacionālsociālismam. Viņi vēlējās "izklaidēties" un padarīt par upuriem citus biedrus. Šie dumpji salīdzinoši ātri pameta partiju, un katru reizi, kad tas notika, mēs kļuvām stiprāki.

Salīdzinot ar Fīrera upuri, mana nauda, sviedri un asinis ir diezgan nenožīmīgs upuris. Tomēr mūsu kustība šodien ir pilna ar biedriem, kuru upuri padara viņus par varoņiem: tādi īsti nacionālsociālisti kā Reinhardss Sonntāgs, kuram pirms dažiem gadiem nācās atdot savu dzīvību, un Gotfrīds Kūsels, kurš divus gadus pavadīja cietumā (un vēl astoņi gadi viņam priekšā), kā arī daudzi, daudzi citi, kurus šeit nevar nosaukt drošības apsvērumu dēļ un bez kuriem jūs nebūtu turējuši rokās šo avīzi un lasījuši šo rakstu.

Mēs, nacionālsociālisti, par vīrieti vai sievieti spriežam tikai pēc vienas lietas, proti, pēc tā, cik daudz viņi upurē sevi mūsu uzvaras labā. Tas, cik viņi ir gudri (vai par cik gudriem viņi sevi uzskata), cik bagāti viņi ir, cik ļoti viņi apgalvo, ka ir labi cīnītāji, vai cik daudz alus viņi var izdzert, - tas viss neko nenožīmē... tikai tas, cik daudz cilvēks atdod no sevis!

Katram no mums - arī jums un man - ir jāuzdod sev šis svarīgais jautājums!

Heil Hitler!

Sākums

Cauri Flandrijai plosās kaujas dusmas. Cauri Flandrijai skan lielā nāve. Bruņotā nāve ir brīvībā! 1918. gada aizsardzības kaujā dreb zeme. Uguns pār piltuvēm un bedrēm plosās uguns. Angļu karaspēkam neizdodas uzbrukums Moche augstienēm netālu no Comines. Amerikāņu vētras viļņi sabrūk uz nedaudzajām lauka pelēkās aizsardzības grietas klintīm. Tanku eskadriļas iet bojā uz vācu varonības klintīm.

Caur ložmetēju rēkošanu laužas haubices, trīs lielgabali, rūc mīnas, pukst nolidojošo lidmašīnu eskadriļu ugunošanas sējumi. Asinis apaugļo zemi, kas smaržo pēc šaujampulvera tvaikiem un kurā mirušie vairs neatrod nāves mieru. No upuru hektombām liktenis veido pieminekli varonībai un gandrīz izmisušas cilvēces šausmīgajai agonijai.

Pasaule bija sazvērējusies naidā. Iznīcināšana! Iznīcināšana! tā rēca no karstajām lielgabalu caurulēm...

Tā bija priekšā!

Izkaisīti piltuvēs un tranšeju bedrēs guļ pulka Saraksta varoņi, pie M.-G., ar šautenēm, iespiedušies izskalotās zemes rievās; asiņojoši, bet joprojām cīnās, lāsta, bet nepadodas!

1918. gada 19. oktobra vakars nolaižas pār Flandriju, zemi, kas ir sāpīga kā nāve, bet nāve joprojām neguļ. Tā joprojām liesmo, dzeltenīgi sarkana un rēcoša, materiālās cīņas liesmojošā uguns. Karavīri ir izsmelti, slapji un dubļiem klāti, noguruši un izsalkuši. Izkaisīti vīri izlien no vācu tranšejām un steigšus klūp no piltuves uz piltuvi uz aizmuguri: Essenholer! Un ienaidnieks dubulto savu uguni.

Trīs musketieri, signālisti no pulka štāba, dzenas pakaļ nāvei. Kaut kur apvidus aizmugurē atrodas pamesta artilērijas bandaža. Tur ir vieta, kur vajadzētu atrasties lauka virtuvei. Mēs lecam cauri dzelzs uguns krusmai.

Krāsainu raķešu vijolīši spoži spoguļojas starp frontēm. Visbeidzot viņi sastopas ar patronu kastēm un tukšiem patronu groziem. Viņu priekšā stāv bunkura korpusi. Ēdiena gatavošanas trauki čaukst. Tiek sasniegta lauka virtuves nojume. Trīs musketieri atviegloti nopūšas!

Tāču ienaidnieka baterijas atkal ir uzliesmojušas. Trieciens pēc trieciena, zibens spērieni plosa zemes strūklakas. No dubļiem virpuļo koka un dzelzs atlūzas, un tās ietriecas patversmes griestos. Ceturtdaļstunda paiet pēc ceturtdaļstundas. Tagad vairs nav iespējams atgriezties. Karavīri pieguļ un gaida bunkurā. Un pa labi un pa kreisi, priekšā un aiz viņiem tērauda vannā plosās nežēlīgākās iznīcināšanas tehnoloģijas iedarbība. Trīs bavāru musketieri ir iesprostoti bedrē zemē ar lielgabalu stobru patvaļu, un viņu dzīvība vairs nav atkarīga no viņu drosmīgajiem darbiem un pašu grietas, bet tikai no nejaušības un pienākuma izpildes, ko veic kāds no lielgabalnikiem vācu bateriju aizmugurē, kas notriec angļu ienaidnieku.

Šādas stundas pasaules kara frontēs prasīja veselus vīrus. Un, lai gan ne vienu vien vīru pārņēma šausmas un izmisums, šeit, pusnogrīmusā zemnīcā netālu no Moche Flandrijā, 1918. gada 19. oktobra naktī sēdēja viens vīrs, kurš bija pārvarējis šo izmisumu, ierindnieks, ziņnesis, domīgs vīrs, labs biedrs. Viņš sevī uzvarēja to, kas citiem dažkārt lika trīcēt. Viņš jau četrus gadus bija bijis karadienestā, šeit, Flandrijā, viņš reiz izturēja savu uguns kristību, un kopš tā laika sava varonīguma brīvprātībā bija izgājis cauri

grūtībām un nāvei. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine - tās bija grūtas kaujas, kuras viņš pārdzīvoja. Kad visi bija izmisuši, viņš palika taisns; kad citi nolādēja, viņš klusēja. Kad viņi noguruši sabruka, viņš pildīja savu pienākumu, jā, vēl vairāk: viņš iestājās par saviem biedriem un viņu vietā kaujas ellē stājās pretī tērauda nāvei. Pulka štāba signālisti zināja viņa mudinājumus - uz priekšu - uz priekšu, kad pavēles bija jānes uz priekšu ar barjeru. Kad viņš sāka lēkt, blenzdams no mežonīgās iznīcības aizsega: "Uz priekšu!" viņa balss skanēja stingri. Šķita, ka viņam nav nervu, un, kad citi zaudēja nervus, viņš skatījās uz viņiem ar savām lielajām, skaidrām acīm, un viņi nomierinājās un turpināja cīņu.

Kad viņš kopā ar viņiem aiz frontes pavadīja retās atpūtas stundas, viņš aizrautīgi stāstīja par mīlestību, ko sauca par Vaterlandi! Viņš runāja par uzvaras pašsaprotamību un par likteni, kas Vācijai kādu dienu būs, jo aiz muguras bija liktenis, kas tai nebija vajadzīgs.

Viņi viņu nesaprata, kratīja galvas, kad viņš tā runāja. Tomēr viņa vārdos viņi sajuta kaut ko līdzīgu jaunai, lielai patiesībai. Tas viņus biedēja, padarīja bezpalīdzīgus un lika smieties.

"Kādu dienu - daudz vēlāk - tu mani sapratīsi!" viņš mēdza teikt. Trauksmes signāls, pavēle par jaunu izvietojumu, bieži vien izbeidza šādas sarunas, un tad kaprālis, signālis, stāvēja atpakaļ rindā.

Tagad viņi visi trīs sēdēja šeit, sabrukušajā patversmē. Bija stunda pēc stundas, un grūtībām nebija gala.

Tad pēkšņi, pēkšņi, ilgi gaidīts, bunkurā ieziņsnī ugunsurs no izmirstošas granātas. Detonācija nospiež cilvēkus uz zemes, sašūpo zemi, paralizē šokā. Tiešais trieciens ir gājis bojā pie ieejas patversmē. Viss ir noticis vienā mirklī.

Tad, mūsu civilizētā laikmeta kara velnišķīgākā nežēlība, tā aizplūst neredzamos mākoņos: gāze!

Kamēr priekšā tranšejās plosās kārtējais uzbrukums, šeit, zemnīcā, vīri cīnās ar nāvējošo nāvi, kas saēd viņu plaušas un acis. Uzbrukums bungojas priekšā. Nakts bezgalīgi paiet zemnīcā...

rītausmā uz šīs kaujas kaujas lauka uzklūp kāds ierindas karavīrs. Dažas dienas vēlāk slimnīcas vilciens dodas mājup. Vagonā, blakus nošautiem, nogurušiem kaujiniekiem, guļ aklis karavīrs, vakardienas signālists,... pārdomu pilns.

Viņš, kurš kauju bezgalībā ar savām veselām acīm neredzēja tālāk par savu tranšejas daļu un nožēlojamo piltuves laukumu, kurā nāve veltīgi centās izraut no viņa dzīvību un rīkojumus karojošajiem karavīriem, tagad - aklis cilvēks - kļūst redzošs. Apkārt viņam ir nakts, bet viņa sirdī spīd svētā tapšanas liesma, un viņš - aklais vīrs - tagad šīs liesmas gaismā ar vislielāko skaidrību saskata pasaules notikuma bezgalīgo plašumu, kas sākās ar asinīm un ar asinīm arī beigsies. Viņš redz savas tautas liktenīgās ilgas, redz visas pasaules agoniju un postu. Jā - viņš redz ceļu uz izpirkšanu!

Un, kamēr sarkanās siekalas krāso impērijas ģerboni, kamēr sacelšanās plosa glēvulības drānas, šajā cilvēkā nobriest griba: šī kara asinis nebūs plūdušas velti. *Labākas* uzvaras slavas vainagu Vācija kādu dienu piespraudīs pie savas jaunās tautas jaunajiem karogiem!

Tas bija akla kareivja klusais zvērests, un tā 1918. gada 9. novembrī Pasevalkas kara hospitālī sākās nacionālsociālistu kustības vēsture.

Cilvēks aizgāja no šejienes un kļuva par bundzinieku, un visur, kur viņš no cilvēkiem

izveidoja jaunus vāciešus, tie pacēla rokas kā savas jaunās ticības zīmi, gluži tāpat kā senči pacēla šķēpus, kad viņi sveica hercogu, vadoni.

- Kurts Jeserihs

Saskaņā ar informāciju, ko sniedza no Amerikas atgriezies fīrera kara laika biedrs Ignats Vestenkirhners.

No: *Der Schulungsbrief*, 1934. gada marts.

Ādolfs Hitlers pasaules karā

Fīrera frontes biedru 1914-1918 ziņojums

1914. gada 10. oktobrī es kopā ar "Saraksta" pulku, kuram piederēja arī Hitlers, devos uz Rietumu fronti. Flandrija kļuva par mūsu pirmo kaujas sektoru. Taču tikai 1916. gadā, sīvu materiālo kauju vidū, es personīgi satiku Ādolfu Hitleru. Līdz tam laikam mēs abi karu bijām pārdzīvojuši neskarti. Kādu vakaru mēs kopā gulējām pamestā lielgabalu novietnē, kad ienaidnieks nikni un mežonīgi šāva. Tad mums iedeva gāzi. Visu nakti mūsu pozīciju apšaudīja artilērijas uguni. Mēs domājām, ka viss ir labi beidzies, kad agri no rīta to sapratām: Hitlers bija zaudējis redzi. Viņš pats teica, ka vairs neko neredz, un turēja rokas pār sāpošajām acīm. Tad viņu aizveda atpakaļ uz militāro slimnīcu.

Es skaidri atceros kādu notikumu, kas liecina par Hitlera personīgo drosmi kara laikā. Tas notika netālu no Epagni. Kādam karaspēkam virzoties uz priekšu, Ādolfam Hitleram nācās šķērsot mežainu nogāzi, kurā bija iesprūduši karaspēka apšaudīti francūži. Viņu ķiveres bija tikai uzlikušas pāri zemes bedrīšu malām. Ādolfs Hitlers viņus atpazina caur stiklu, izvilka pistoli, ar roku signalizēja uz aizmuguri, it kā viņam pakaļ nāktu biedri, izdzina apjukušos francūžus - divpadsmit no viņiem - no viņu pozīcijām un nogādāja tos komandai.

Ādolfs Hitlers savās vientulības stundās bieži runāja par Vācijas politisko nākotni. Visvairāk viņu nomāca Reiha valsts sadrumstalotība, labi zināmā daudzvalstu sistēma. Reiz viņš salīdzināja daudzās mazās Vācijas valstis ar papīra lapiņām, kuras viņš bija uzkarinājis uz auklas. Viņš paskaidroja, ka jebkurš vējš var tos aiznest. Tomēr, ja atsevišķas lapiņas būtu sasietas kopā saišķī, spēcīgs vējš tās nevarētu aiznest. Pat visvienkāršākie no mums saprata, ko viņš gribēja pateikt.

Ignaz Westenkirchner

Materiālajā cīņā

Rietumu armija saņēms karaspēka papildinājumus, jo austrumos ir atbrīvotas ievērojamas vienības. Tikai tie, kas gadiem ilgi ir stāvējuši šeit materiālo kauju bangu ugunīs, tie, kas, inkrustējušies ar iežuvušiem dubļiem un asinīm, jūt plaušu dedzināšanu, ko rada gāzes elpa, un kas dienu pēc dienas - šrapneļu plēstās brūces ir tikko rētas - skrien ar nāvi cauri šķēpu uguns aizkariem un alkatīgi dzer mutē kafijas ūdeni vai ņem sausu maizes garozu par labāko kūku.

16. rezerves kājnieku pulks, pazīstams kā "List", 6. Bavārijas rezerves divīzijas sastāvā cīnās pie Sasonas, lai gan tā sastāvs ir nepietiekams, novājināts ar asinīm un munīciju, jau septiņas nedēļas ir bez svaigas veļas, noguris milzīgos gājienos un, lietus pārmitrināts, gribētu, lai to atstāj mierā. Patiesībā viņi bija noguruši, bet patiesībā viņi bija rezerve aiz

7. un 1. armijas labā spārna.

Un patiesībā 26. maija vakarā viņi atradās frontes līnijā, jo tuvojās labajam pagriezienam, un tagad viņiem vajadzēja apgāzt ienaidnieku. No Ailette viņi skatījās uz Aisne. Viņu komandieris saucas Antons van Tūbefs un ir majors. Viņš ir devītais šī pulka komandieris, un tagad viņš piecas dienas vada "Lister", vedot līdzī pārejās divīzijas vienības pāri slavenajai un bēdīgi slavenajai Chemin des Dames.

Viss pulks šķauda, kamēr vien skrien un cīnās, jo gāze, ar ko apšaudīja artilērija, smagi klāj zemi. Tur ir stāvi kalni, klinšainas augstienes un raganas deju laukumi, kas klāti šķembām un uguns, ar sasmalcinātām koku saknēm un zariem, kas iesprausti izdegušajā zemē. Jums ir jāiet pāri mīnu palaišanas iekārtām, ložmetējiem, munīcijai, lai tos novietotu pozīcijā. Un te viss gaiss nemītīgi čaukst un sūkstās, un virpuļo no dažāda izmēra un gabalu sarkanīgi karstas dzelzs. Par telefona līnijām no pulka štāba uz bataljoniem un starp bataljoniem nav ne vārda. Komandu pārraides jomā valda signālists. Ar gandrīz sapņainu pārliecību viņš skrien un izlec no piltuves un, elpojot, metas pāri caurumiem, sijām un liķiem, starp tērauda, uguns, zemes un dūmu mākoņu straujo strūklaku triecieniem, tērauda čaulu sirseņu rojas velnišķīgajā burzmā. Ja viņam neizdodas savu ziņu vai pavēli caur dedzinošo nāves jucekli nogādāt īstajam cilvēkam, tad visa vadība aiziet postā, un šī uz priekšu dzenošā rūdīto cīnītāju ķīļa dzelzainā griba sabrūk bez rezultātiem. Līdzās vadoņiem viņš tagad nes šīs kaujas likteni un iznākumu savā galvā, savā kabatā, savā veiklībā un drosmē.

Piecas dienas mežonīgais karš plosās visās tā izpausmēs, un - kā tad tik bieži un cik bieži - pulka nenogurdināmākais, drosmīgākais, bezbailīgākais reportieris skrien, lec, ziņo, saņem, skrien no štāba līdz virsniekam, no bataljona līdz komandierim.

Un pēc piecām dienām pulks bija izvēršis 23 kilometrus platu ienaidnieka fronti no flanga, strauji izspiedies cauri un, cik var saskaitīt, sagūstījis 400 gūstekņus, 16 lielgabalus, 100 ložmetējus, 4 autotransporta līdzekļus, 15 munīcijas vagonus un inženieru pilsētiņu.

"Līdztekus individuālo vadoņu sasniegumiem galvenā pateicība par lielisko uzbrukuma izpildi pienākas pulka dispečeriem," teica 16. R.I.R. komandieris, pazīstams kā "List", Anton zu Tubeuf.

1918. gada 1. jūnijā pulks tiek godināts, tā komandierim piešķirot Militāro ordeņa "Makss Jozefs" ordeni. Savukārt 4. augustā jaunais Max-Josef-Ritter von Tubeuf piekauj ierindas karavīram Ādolfam Hitleram pie krūtīm 1. šķiras Dzelzs krustu - augstāko un visretāk pasniedzamo apbalvojumu, ko piešķir tranšejās.

W. L. Dīls

Tiešs trāpījums komandpunktā

Ap pusdienlaiku signālisti izdod jaunu pavēli uzbrukt. Ādolfs Hitlers atkal ir tur, nenogurstošs un nenogurdināms, pildot savu bīstamo pienākumu. Viņš bieži vien brīvprātīgi uzņemas visgrūtākos gājienus viena vai otra sava biedra labā, tieši uz frontes līnijām, ko pāršalc ložu krusa.

Pulksten 1.30 tiek uzsākts otrais uzbrukums ar artilērijas atbalstu. Zaudējumi, ko cieta tie, kas virzījās pāri atklātam apvidum, atkal bija briesmīgi. Tikai dažiem izdodas ielauzties pirmajās ienaidnieka bedrēs ar bajonetiem dūrēs, paņemt gūstekņus, un tas ir tik tālu. Otrais bataljons veltīgi cenšas nākt palīgā saviem biedriem, kas steidzās uz priekšu. Vadonis, rezerves leitnants Šūberts, krīt pirmā uzbrukuma laikā.

Tagad pulka komandieris pulkvežleitnants Engelhards personīgi dodas uz meža ziemeļu malu. Viņš ar savu binokli orientējas situācijā, izlūkojot izdevīgāko vietu, kur ielauzties ienaidniekam. Taču modras acis viņu jau ir pamanījušas. Viņu pārsteidz graboša ložmetēju uguns, kas sadragā krūmus pa labi un pa kreisi, ietiecas stumbros, gaisā virpuļo rikošeta atlūzas. Ādolfs Hitlers un ierindas karavīrs Bachmans lec uz priekšu un aizsedz viņu ar saviem ķermeņiem. Komandieris, apgrūtinājis skatu, izbrīnā jautā Hitleram: "Kāpēc tā?" - "Mēs negribam otro reizi zaudēt sava pulka komandieri," skan pieticīgā atbilde. Komandieris viņam pateicas ar klusu rokasspiedienu, it kā tas būtu pašsaprotama lieta.

17. novembris: ienaidnieka artilērijas aktivitātes. Pirms pusstundas brigādes komandieris ekselence Grossmans personīgi izdeva pavēli atbrīvot līdz asinīm nokritušo Sarakstu pulku. "Pārlicinieties, ka jūs atgriezīsieties," viņš beigās teica pulkvežleitnantam. Daži rotu komandieri jau bija ieradušies pulka štābā, lai saņemtu šo pavēli. Vietas trūkuma dēļ Ādolfam Hitleram un viņa biedriem nācās uz īsu brīdi pamest zemnīcu. Tad - tas ir neilgi pēc pulksten diviem - tas atkal sūkstās. Milzīgs trieciens - tiešs trieciens pulka komandpunkta centrā.

Ādolfs Hitlers ir viens no pirmajiem, kas steidzas palīgā. Skats, kas paveras viņa priekšā, ir šausminošs.

Zem gruvešiem guļ miruši telefona seržants Kreitmaiers, virsnieka vietnieks Vimmenauers un komandieris. Smagi ievainoti ir konstebls Ostbergs, pulka komandējošā virsnieks, virsnieku vietnieki Oberers un Martins. Viņa acis joprojām meklē dievināto komandieri. Vai arī viņš ir miris? Tad viņš redz, kā pulkvežleitnants ar nopūtām noslīd atpakaļ, un dzird, kā viņš murmina: "Es tikai gribēju kalpot savai zemei!".

Ādolfs Hitlers ir viņam blakus ar vienu lēcianu. Tāpat arī biedrs Bachmans. Komandiera kreisā roka sakropļota karājas lejā, labā kāja ir sarkana no asinīm - šrapnelis ir caururbusi galveno artēriju, asins zudums ir liels, tikai ātra palīdzība var glābt, Hitlers nedomā, ātri atnes sūnu bumbu, apvelk to ap kāju virs dziļās brūces un aptin ar telefona vadu, lai apturētu spēcīgo asiņošanu. Tas darbojas, avārijas pārsējs ir prasmīgs un pilda savu uzdevumu.

Pulka biedrs

Signālists

Naktī man divas reizes ar ziņojumiem bija jāapmeklē III bataljons, kas atradās Roeux dienvidu daļā. Mani pavadīja ziņotājs Hitlers. Īsā posmā mums bija iespēja izmantot Biašas dzelzceļa pārgriezi kā patīkamu aizsegu. Tomēr drīz mums nācās to pamest un pārvietoties atklātā apvidū. Ceļš mūs veda garām diviem priekšējiem lielgabaliem. Tiklīdz bijām tuvu tiem, ienaidnieks mūs apšaudīja ar nāvējošu uguni. Mēs uzreiz sapratām, ka esam novēroti. Protams, šī munīcijas izšķērdēšana nebija vērsta tikai pret mums, bet galvenokārt pret lielgabaliem, par kuru īpašu aktivitāti tajā brīdī anglim droši vien bija radušās aizdomas. Ja es būtu bijis viens, es bez vilcināšanās būtu pilnībā noslēpusies. Neviens mani par to nevarētu vainot. Ziņojumā, kas bija jāsagatavo, nebija nekādas atsauces uz izvietoto bataljonu kaujām. Ja tas būtu ieradies vienu vai vairākas stundas vēlāk, tas nebūtu nodarījis ne mazāko ļaunumu. Manam biedram bija cits

viedoklis. Viņš centās ātri, bez mazākās kavēšanās izkļūt no raganu katla, protams, izmantojot katru iespēju paslēpties.

Žurnālistiem bieži vien bija tā, ka viņiem bija jāpārvietojas atklātā apvidū zem spēcīgākās ienaidnieka uguns, bet man šāda pārvietošanās bija jaunums, neraugoties uz gadiem, ko esmu pavadījis tranšejās. Protams, es nevarēju būt pārāk kautrīgs, un man nācās sekot. Un tas bija labi. Mēs abi izkļuvām no bīstamās zonas ar neskartu ādu.

Kad mēs devāmies atpakaļ, tikko bijām atkal pietuvojušies lielgabaliem, ienaidnieka burvestības sākās no jauna. Protams, arī šogad maijā nebija iespējams apstāties, un mēs sasniedzām aizsargājošo dzelzceļa pārgriezumu bez jebkādiem bojājumiem, lai gan pileni sviedru pil no sviedriem.

Turpmākajos divos Arras kaujas operatīvajos periodos es vēl vairākas reizes biju norīkots signālista Ādolfa Hitlera pavadoībā, un katru reizi mēs izglābāmies neskarti.

Šajās dienās man bija miglaina sajūta, ka šim reportierim bija īpaši paveicies, un vēl jo dabiskāk bija tas, ka arī man šķita, ka viņa sabiedrībā man draud mazāk briesmu.

Frontes biedra ziņojums

Nezināmais karavīrs

Komandiera uzrunas laikā - viņš runāja par situāciju un pozīciju paplašināšanu - priekšgars atvērās, un Hitlers ienāca iekšā, izrādīja cieņu, cik vien varēja, ņemot vērā alas zemo augstumu, un nodeva rakstisku ziņojumu. Komandieris to pārlasīja, nepārtraucot savu runu, un signalizēja signālistam, ka viņš var doties prom. Bet, kad aizkars aiz viņa bija aizvēries, majors pārtrauca savu runu un tūlīt pēc tam, paaugstinājis balsi un rādīdams uz ieeju, teica: "Ja es nosūtīšu šo dispečeru, es zinu, ka uzdevumu izpildīs tikpat labi kā labākais virsnieks manā pulkā."

Saprotams, ka šī uzslava mūs pārsteidza. Ja majors fon Tūbefš jau sen mums bija pazīstams kā komandieris, kurš tikai ļoti reti izsaka pieticīgas uzslavas, tad šī uzslava bija vērtējama ļoti īpaši, jo tā bija veltīta karavīram, kura vārdu komandieris diez vai varēja zināt.

Leitnants Ādolfs 'Meijers

no: SS *Leitheft*, 12. numurs, 1943 gads

Atzīšanās

Mēs ticam Ādolfam Hitleram,
mūsu tautas nemirstīgais līderis,
unikāla tālredzības dāvana,
visu laiku izcilākā personība,
Dzīvo mūsu sirdīs šodien un mūžīgi.

Mēs ticam Viņa svētajam cēlonim,
Saukts par *Jauno kārtību*,
ariju likteņa papildījums
saskaņā ar mūžīgajiem dzīves likumiem,
mūsu sugas cerību un nākotni uz zemes.

Mēs ticam viņa kustībai,
viņa uzticīgo, nedalītu sekotāju,
kas nes viņa vārdu
kā instruments viņa gribas,
iesvētījuši varoņi un mocekļi
- *mūžīgais ceļš uz pestīšanu.*

HEIL HITLER!

Padomājiet par to!

Ādolfs Hitlers (1923)

Kad tava mamma noveco
Un tu esi kļuvis vecāks,
Ja jums tas, kas agrāk bija viegli un bez piepūles,
tagad ir kļuvusi par slogu,
Kad viņas mīļās, uzticīgās acis
Es vairs neredzu dzīvi tā, kā agrāk,
Kad viņu nogurušās kājas
vairs negribas tos nēsāt, ejot kājām -
Tad izstiep roku, lai viņu atbalstītu.
Pavadiet viņus ar priecīgu prieku -
Pienāk stunda, kad tu raudāsi par viņu
ir jāpavada jūs līdz pēdējam koridoram!

Un, ja viņa tev jautā, atbildi viņai,
Un pajautājiet viņai vēlreiz, jūs arī runājat!
Un jautā viņai vēlreiz, atbildi viņai,
Ne strauji, bet maigi mierīgi!
Un viņa nespēj tevi saprast
Ar prieku viņai visu paskaidrojiet;
Tuvojas stunda, rūgtā stunda,
Tā kā viņas mute tev neko vairāk neprasa!

NS Kampfruf #89, 1991. gada maijs-jūnijs (102)

Biedrs

Ādolfs Hitlers (1916. gada 14. augusts)

Kad kāds no mums nogurst,
Otrs viņu vēro.
Ja kāds no mums vēlas šaubīties,
Otrs pēkšņi smejas.

Ja kāds no mums kritīs,
Otrs apzīmē divus;
Jo katram cīnītājam ir savs dievs
Biedri no

Tas bija biezoknī Artoisvaldes

Adolfs Hitlers

**Flandrija - Artoī, 1916. gada pavasaris
Pamatojoties uz patiesu stāstu**

Tas bija Artuā meža biezoknī...
dziļi mežā, uz asinīm piesūkušās zemes,
gulēja izstiepts brīnišķīgs vācu karavīrs
Un naktī atskanēja viņa kliegzieni.
Par neko... Neviens atbalss neskanēja kā modinātāja zvans...
Vai viņam vajadzētu brīvi asiņot līdz nāvei kā spēlei,
Kas mirst ievainots vientulībā?

Tad pēkšņi...
No labās puses tuvojas smagi soļi.
Viņš dzird, kā viņi ieskrien meža zemē...
Un viņa dvēselē dīgst jauna cerība.
Un tagad no kreisās puses...
un tagad no abām pusēm...

Divi vīrieši tuvojas viņa sāpju gultai
Tas ir vācietis un francūzis.
Un abi skatās viens uz otru ar niknu skatienu.
Un draudīgi tur gatavībā šautenes.
Vācu karotājs jautā:
"Ko tu šeit dari?"
"Mani pārsteidza visnabadzīgākā cilvēka sauciens pēc palīdzības."
"Tas ir tavs ienaidnieks!"
"Tas ir cilvēks, kas cieš!"

Un abi bez vārdiem nolaiž šautenes.
Tad viņi savijās rokās
Un uzmanīgi pacēla ar sasprindzinātiem muskuļiem
Ievainotais karavīrs kā uz nestuvēm.
Un viņi kopā nesa to cauri mežam,
Kamēr viņi nonāca pie Vācijas posteņu ķēdes.
"Tagad tas ir izdarīts. Lūk, viņa uzticamā cepure."

Un francūzis iegriežas mežā.
Bet vācietis satver viņa roku,
Skatās viņa nemierīgajās acīs.
Un saka viņam ar draudošu nopietnību:

"Es nezinu, ko liktenis mums ir sagatavojis,
Kas valda neizpētāms zvaigznēs.
Varbūt es kritīšu, tavas lodes upuris.
Varbūt manējā tevi iestieps smiltīs -
Jo kaujas ir bez izšķirības,
Bet lai nu kā, un lai kas arī notiktu:
Mēs dzīvojam tikai konsekrētās stundas,
Kopš cilvēks ir atradis sevi cilvēkā...
Un tagad atvadas! Un lai Dievs jūs vada!"

Klusā varonība

Adolfs Hitlers

Pasewalk, 1918. gada 2. novembris

Gaismā sējot mierīgi atpūšas
Smagi ievainoti kareivji, kas iziet no karstām kaujām
asiņainās iznīcināšanas zīmes;
Bet izglābts no dzelzs krusas.

Un klusa un nopietna, piesaistīta savam pienākumam,
Gādīgas, maigas, maigas sieviešu rokas
Pateicīgi karavīri, kas beigās
Jau derības par dzīvi ar nāvi.

Savā uzticīgā aprūpē kā veselīgu
Visas sirdis un visas dziļās brūces,
Kad bieži vien nogurušās acis izskatās draudzīgas.

Jā, tādas ir mūsu īstās vācu sievietes.
Viņi redz, ka viņu mīļie mūžīgi šķiras
Un veikli ziedo savu dzīvi citu cilvēku ciešanām.

Meža goda kapsēta Pasewalk

Adolfs Hitlers
Pasewalk, 1918. gada 11. novembris

Jūs to esat pelnījuši par mums,
Ka mēs tevi tur apglabājam,
kur vācu ozoli aizēno tavu kapu.
Viņa, brīvības, spēka un dzīvības simbols
Ir skaistākās rotaslietas
Dots ap jūsu kapu.
Vācu mežā, kur dzīvo vācu gars,
Klusā birzīte, kur jūs mierīgi atpūšaties,
Tūkstošiem cilvēku viņu godinās arī pēc tūkstošiem gadu,
Dodamies dziļos meža dziļumos,
Dosimies uz jūsu kapiem,
Pēc tam mēs kavējam šo soli,
Jo jūs runājat ar mums visiem,
Tātad tu dzīvo mūžīgi, lai gan tavs ķermenis jau sen ir sabrucis.

Radio pulksteņa režīmā

Adolfs Hitlers
Flandrijā, 1917. gada 29. jūlijā

Nakts ir melna, vējš pūš lēni un maigi.
Caur zariem visapkārt valda dziļš miers!
Mašīnas no tālienes čīkst līdzī ritmam.

Biedri gul blakus teltī.
Un sapņo par saviem mīļajiem mājās,
Tikai es viens pats sēžu pie ierīces
Un ieklausieties cīņas telpā.

Tāpēc es sēžu visu nakti un gaidu
Un nākamajā dienā izjust dziļu laimes sajūtu,
Kad izlūku grupa ziņo man pa ziņošanas kanālu,
Viņš bija atgriezies no ienaidnieka darbības neskarts.

"Zils balts un melns un balts sarkans"

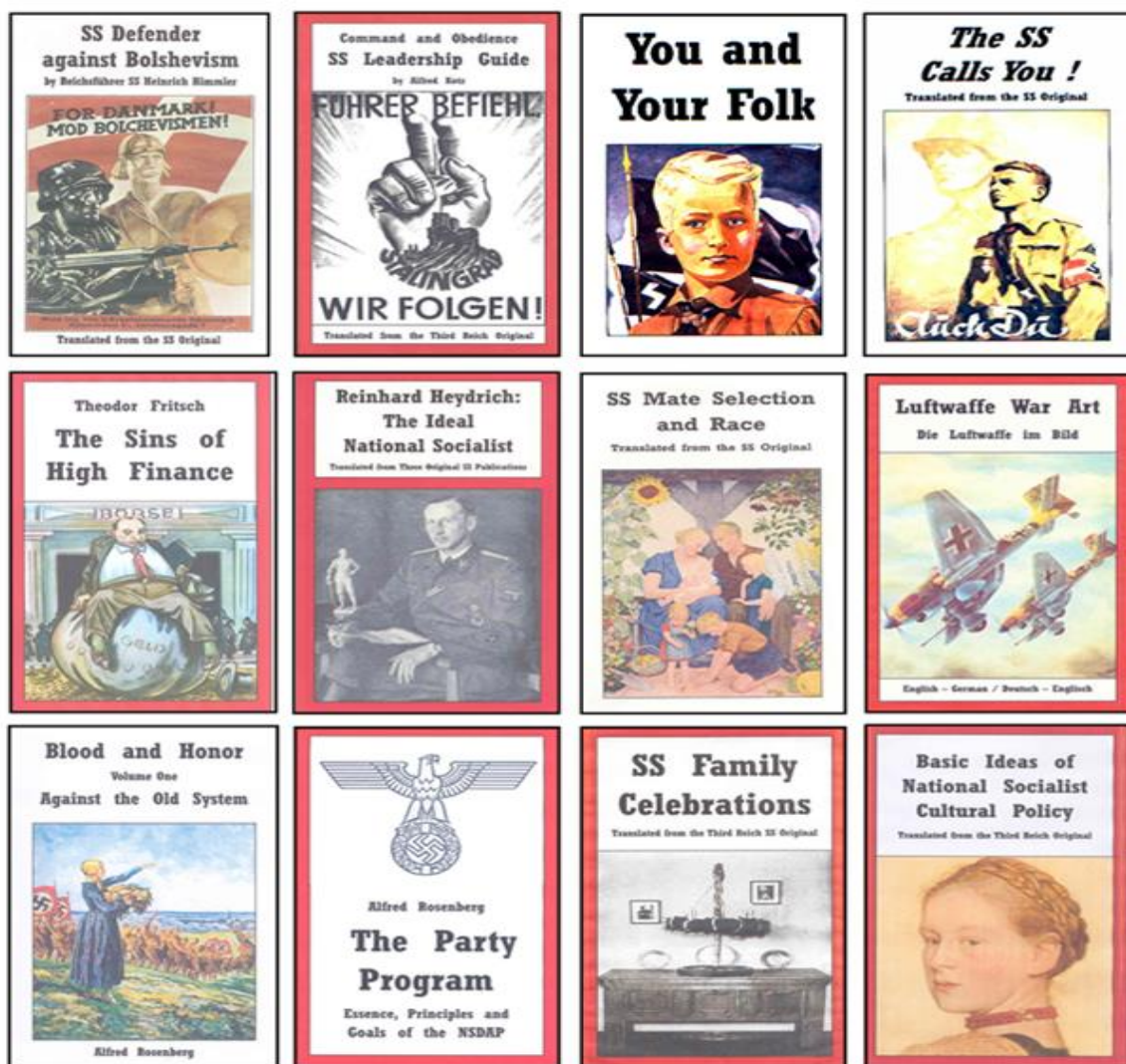
Adolfs Hitlers
[Rietumu fronte], 1917. gada 4. augusts

Ienaidnieka armijas ielenkums,
Neskaitāmas kā jūras smiltis,
Francūzis, Rūsis un Brits,
Mazie laucinieki ar.

Un mēs - karstā kaujā
Mēs sargājam karogu
Uzticīgs līdz nāvei
Zili-balts un melns-balts-sarkans

Miljoniem cilvēku ir sacēlušies rokās,
Un neapgāziet torni,
Viņi šeit ievilka palīgus,
No Sarkanās jūras līdz Dzeltenajai jūrai.

Bet brīnišķīgi izaicinošs un spēcīgs,
Mūsu smadzeņu pulkstenis,
Uzticīgs līdz nāvei
Zili-balti un melni-balti-sarkani.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**